

o jejich způsobilosti býti svědkem posledního pořízení, neboť i při přečtení předpisu § 594 obč. zák. nebyla vyloučena možnost přeslechnutí nebo neporozumění se strany svědků. Obviněný měl v daném případě býti tím opatrnější, ježto při povinné bdělosti nemohl přehlédnouti, že svědkyně M-ová má stejné rodinné jméno jako ustanovený universální dědic. Naznačené povinnosti nemohla obviněného zbaviti ani okolnost, že M-ová se mu snad mohla zdáti příliš starou na manželku »schovance« zůstavitelčina. Vždyť mohla býti k dědici i v jiném poměru příbuzenském nebo švagrovském, vylučujícím její způsobilost býti svědkyní posledního pořízení. Porušení povinnosti povolání, totiž svědomitého hájení práv strany je tedy spatřovati v tom, že obviněný při sepisování posledního pořízení nevynaložil dostatečnou bedlivost, a dav poslední pořízení podepsati nezpůsobilou svědkyní, zavinil tím jeho neplatnost.

Odvolatel uplatňuje, že postup obviněnému za vinu davaný zahrnuje v sobě i přečin zlehčení cti a vážnosti stavu. Je sice správné, že porušením povinnosti povolání může býti zlehčena i čest a vážnost stavu a že tato každým porušením povinnosti do jisté míry trpí. Rozeznávali však zákon přes to v §§ 2 a 39 odst. 2 kár. stat. mezi přečinem porušení povinnosti a přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu, vysvítá z toho, že čin porušující povinnosti advokátského povolání lze podřaditi i pod skutkovou podstatu přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu jen, přistoupí-li k němu ještě zvláštní okolnosti, z nichž je na takové zlehčení cti a vážnosti stavu usuzovati (čís. 104 dis.). Podle zjištěného stavu věci závadný postup obviněného nepřičil se i ustanovení § 10 odst. 2 adv. řádu, který ukládá advokátu povinnost poctivosti a čestnosti v jeho počinech. Šlo tu jen o nešetření náležité bdělosti, aby se předešlo neplatnosti posledního pořízení z důvodu § 594 obč. zák. Proto, i když tento závadný postup se dostal k vědomosti osob, které nejsou příslušníky stavu advokátského, nelze v souzeném případě míti za to, že byl takového rázu, že by u nich mohl vyvolati nebezpečí nepříznivého úsudku i o ostatních členech advokátského stavu. Proto odvolání v tomto směru nebylo vyhověno.

Čís. 175 dis.

»Povoláním advokáta« ve smyslu § 8 a násl. adv. ř. jest rozuměti každou činnost, kde advokát, vystupuje jako zmocněnec stran (kapitola 22. obč. zák.) a současně jako znalec práva a právních poměrů vůbec, převzal na sebe závazek obstarávati záležitost a zájmy věci jemu svěřené se zvýšenou kautelou bezpečnosti (bezelstnosti a poctivosti), správnosti a svědomitosti. Při tom nezáleží na tom, zda určitý úkon či celá řada jednání byla mu svěřena z důvodu osobní známosti nebo příbuzenského poměru či zvláštní důvěry, snad se zřetelem k odborným jeho vědomostem; byl-li věcí pověřen jako advokát, jde při obstarání věci o výkon povolání.

Kažná činnost advokáta, jež má za účel vědomě spolupůsobiti při ošálení úřadů finančních a takto vymknouti se zákonitým daňovým či jiným platebním závazkům ke státu, porušuje povinnosti povolání a poškozujee čest a vážnost stavu.

Porušení povinností povolání a poškození cti a vážnosti stavu, nepostaral-li se advokát — převzav úkol správce cizího jmění a osobní ručení — o naprosto bezpečné uložení peněz a klamně ujišťoval klienta o bezpečném zajištění peněz těch i v době, kdy byly již ztraceny; ne učinil-li advokát, který byl ustanoven vykonavatelem poslední vůle a jemuž bylo pozůstalostní jmění svěřeno do uschování a správy, opatření, aby bylo jmění to řádně spravováno ba ani bezpečně uschováno, nakládal-li s ním libovolně bez náležitého zajištění a ve značné částce spotřeboval je pro sebe; nepoužil-li svěřených peněz dle příkazu klienta a peníze ty bezdůvodně nevrátil, až po žalobě.

Kdy jest uznati na trest škrtnutí ze seznamu advokátů.

(Rozh. ze dne 18. září 1933, Ds I 11/31.)

N e j v y š š í s o u d jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl po ústním neveřejném líčení odvolání obviněného z nálezu kárné rady pro advokáty a kandidáty advokacie v Čechách ze dne 9. března 1931, jímž byl uznán vinným kárným přechinem porušení povinnosti povolání a poškození cti a vážnosti stavu.

Z d ů v o d ů:

Skutkovým základem kárného nálezu jsou mimo jiné tato zjištění kárné rady: a) Od Josetiny S-ové přijal obviněný do úschovy peníze již v době, kdy byl zapsaným kandidátem advokacie, jako advokát ujistil ji později, že může býti úplně bez starosti, její peníze že nemohou býti lépe uloženy a zúročeny než jsou, že osobně jí za peníze ručí; podle pozdějších vyúčtování převyšovala tato hotovost jím spravovaná 100.000 Kč, nepostaral se však o to, by mohl své klientce peníze kdykoliv vyplatiti, jak jí sliboval, a též slib nedodržel a peníze na vyzvání nevrátil; ba udržoval ji v domnění o bezpečném uložení peněz ještě i v době, kdy cizozemský podnik, jehož akcie za svěřené peníze nakoupil, upadl do konkursu. b) Podobně spravoval obviněný i majetek prof. W-a a dopisem ze 7. ledna 1930 ještě mu nepravdivě předstíral, že jeho jmění jím spravované a nacházející se u firmy J. G. S. v P. vykazuje ke dni 1. ledna 1930 saldo 741.158 Kč 22 h, patrně za tím účelem, by zakryl, že nemá peněz jemu svěřených. c) Gustav B. ustanovil obviněného vykonavatelem poslední vůle, jíž svěřil obviněnému veškeré své jmění ve výši kolem 1,000.080 Kč do uschování a do správy do té doby, až si zůstavitelův syn založí zcela zajištěnou existenci. Ohledně tohoto jmění nečinil obviněný žádné opatření, by bylo bezpečně uschováno, tím méně řádně spravováno, nakládal s ním zcela libovolně bez náležitého zajištění a ve značné částce spotřeboval je pro sebe; zklamav důvěru zůstavitelem mu věnovanou, nedostál svým povinnostem jako uschovatel a správce jmění klientova, neměl a nemá možnost jmění toto vrátiti. d) Od Jindřicha L-a přijal 120.000 Kč pro zemské finanční ředitelství v P. pro účely upouštěcího řízení; peněz těch k tomuto účelu

však nesložil, klientovi přes slib nevrátil, takže musel býti žalován a dokonce pro zbytek částky té i odsouzen.

Tato skutková zjištění podřadila kárná rada pod skutkovou podstatu kárného přečinu poškození cti a vážnosti stavu i přečinu porušení povinností z povolání. Obviněný v odvolání napadá veškerá tato skutková zjištění, z valné části uplatňováním takových okolností, jež pro otázku kárného provinění jsou zcela nerozhodné, po případě též tvrzením skutečnosti, které v řízení před kárnou radou vůbec nebyly uplatňovány, a konečně i svémocným budováním si jiné konstrukce skutkového stavu, než k jakému dospěla kárná rada ve svém kárném nálezu, a na tomto novém podkladě od kárného odlišném vytýká též vadné právní posouzení; mimo to obrací se odvolání také proti výroku o trestu, na nějž bylo uznáno. Odvolání nelze v žádném bodě přisvědčiti a neshledává nejvyšší soud zejména příčiny, by kárné řízení podle návrhu obhájce doplňoval, poněvadž, jak bude ještě dovedeno, dosavadní výsledky průvodní stačí k úplně spolehlivému posouzení věci.

K a) Práva a povinnosti advokacie jsou vymezeny v částce II. advokátního řádu čís. 89/1868 ř. zák. Dle tohoto zákona podstatou advokátského povolání jest zastupovati strany v jejich právních záležitostech ať soudních ať mimosoudních, veřejných i soukromých, u všech soudů a úřadů státu. Doslov částky II. adv. ř. (zejména předpisů §§ 8 až 10, 14, 16—18) připouští výklad, že funkce advokáta dle zákona jest míněna jen jako zástupce a poradce stran před úřady, po případě při takových jednáních stran, jež činnost soudní a úřadů předpokládají a kde tudíž součinnost advokáta mimo úřad jest přípravou pro intervenci před úřady ať již skutečnou, či jen aspoň předpokládanou. Ustálený vývoj advokacie dovoluje však daleko širší výklad pojmu »povolání advokáta«. Advokát trvale působí též jako právní znalec, poradce a zástupce při úpravě majetkových a rodinných poměrů stran i tam, kde strany nežádají, ba mnohdy výslovně nepřejí si toho, by kterýkoliv úřad zakročoval, spolupůsobil nebo vůbec o věci se dozvěděl. Příliš omezující výklad zákona, lpějící na jeho liteře, musel by tudíž vyloučiti z »povolání« advokátského veškerá jednání, jež směřují k vyrovnaní sporů zájmů bez intervence úřadů, jež smluvně upravují zájmy hospodářské a jiné, veškeré ty úkoly advokacie, kde příslušník stavu toho stává se podle vůle stran ho zmocňujících nejen depositářem — a to mnohdy trvalým — cizí hotovosti, nýbrž přejímaje na sebe úkoly peněžního ústavu či agencie je stálým poradcem při různých hospodářských a finančních operacích, ba vůbec i výlučným správcem cizího majetku movitého nebo nemovitého na účet zmocnitelův, ať již za živa [případy e) a f)], či jako zůstavitelem určený vykonavatel poslední vůle [případ d) a g)]. Při extensivním výkladu pojmu »zastupování věcí mimosoudních« (§ 8 adv. ř.) a obstarávání »svěřené věci«, pokud zmocnění k tomu platnost má (§ 11 adv. ř.), výkladu to odpovídajícím vývoji advokacie v našich zemích, dlužno proto rozuměti pojmu »povolání advokáta« ve smyslu (§ 8 a násl. adv. ř. každou jeho činnost, kde advokát, vystupuje jako zmocněnec stran (kapitola 22 vš. obč. zák.) a současně jako znalec práva a právních poměrů vůbec, převzal na

sebe závazek obstarávati záležitost a zájmy věci jemu svěřené se zvýšenou kautelou bezpečnosti (bezelstnosti a poctivosti), správnosti a svědomitosti. Při tom nezáleží na tom, zda určitý úkon či celá řada jednání byla mu svěřena z důvodu osobní známosti nebo příbuzenského poměru či zvláštní důvěry, snad se zřetelem k odborným jeho vědomostem; byl-li věcí pověřen jakožto advokát, jde tu při obstarávání věci o výkon povolání.

Pokud se týče případu Josefiny S-ové, je základem kárného nálezu zjištění, že obviněný nejdříve jako advokátní koncipient, později jako advokát převzal do úschovy a vlastní správy její majetek s ujištěním, že nikde nemohou býti její peníze lépe uloženy a zúročeny než u něho, že převzal za ně osobní ručení a takto ji ubezpečil o naprosté jistotě jejích úspor; při tom však nepostaral se o bezpečné uložení, by kdykoli mohl peníze uvolnit a své klientce vyplatiti, nýbrž použil jich ku spekulativnímu podnikání v cizině, jež skončilo naprostou ztrátou, při nastalé vlastní své finanční nemohoucnosti nemohl splniti svůj závazek, by peníze vrátil na vyzvání, ba vůbec. Pro obviněného nemohla tu býti omluvou skutečnost jen jím tvrzená, nikoliv však prokázaná, že S-ová svolila k uložení svých hotovostí v dotyčném cizozemském podniku. Převzal-li na sebe úkol správce cizího majetku a osobní ručení, byl povinen se zvýšenou svědomitostí se postarati o naprosto bezpečné uložení peněz, a nemohlo tu býti pro něho směrodatným snad projevené přání jeho klientky, u níž podrobný rozhled a znalosti finančního podnikání nelze očekávati. Zůstává tu však nevyvrácenou skutečnost, že obviněný zatajoval své klientce úpadek firmy, u níž pozbyl prý její hotovosti, a utvrzoval ji ještě i pak v domněnku o bezpečném uložení peněz. Taková činnost kárným nálezem zjištěná a odvoláním nevyvrácená, odporuje nejen závazku advokáta svědomitě obstarati a zastávati zájmy zmocnitelovy, nýbrž zklamání důvěry osoby, jež svěřila své hotovosti k bezpečnému uložení, spojené se zamlčováním skutečného stavu a klamným utvrzováním v jistotě o bezpečném zajištění peněz ještě i v době, kdy tyto byly již ztraceny, poškozují čest a vážnost stavu. Pro případ samotný jest naprosto bez významu, jak S-ová majetku nabyla, rovněž zda ztráta peněz byla pro ni větší či méně bolestnou újmou. Bylo proto zbytečno prováděti důkaz výsledkem Josefiny S-ové o tom, že nešlo o poměr toho rázu, jak jej předpokládá kárný nález, nýbrž jen o pouhou zápůjčku. Nehledě k tomu, že tvrzení o tom, že šlo o zápůjčku, přednesl obviněný ústy svého obhájce teprve při ústním roku, kdežto ještě v písemném provedení svého odvolání mluví o »vkladu« Josefiny S-ové, vylíčila S-ová v podání svého právního zástupce Dr. E-a ze dne 20. listopadu 1930, k němuž připojila příslušnou korespondenci s obviněným, jak se věc měla, takže po ruce jsoucí látka průvodní poskytuje dostatečný podklad k posouzení věci.

K b) Podobně je tomu i v případě prof. W-a. I tu dle skutkového zjištění odvoláním nenapadeného obviněný peněžními transakcemi pozbyl majetku svěřeného mu prof. W-em a to již před mnoha lety, přes to však ještě dopisem ze dne 7. ledna 1930 lživě a proti pravdě předstíral svému klientu, že jeho jmění jím spravované a uložené u firmy

I. G. S. v P. vykazuje ku dni 1. ledna 1930 saldo per 741.158 Kč 22 h. Snaží-li se odvolatel naznačiti, že jeho posice jako správce těchto hotovostí byla stížena úkolem ukrýti toto jmění před úřady finančními, zapomíná patrně, že advokát podle přísahy (§ 7 zák. čís. 40/1922 sb. z. a n.) jest Čsl. republika povinen věrností, dále, že jest povinen zachovávat u výkonu svého povolání veškeré zákony a platná nařízení a plniti svědomitě své povinnosti, tudíž i prosté povinnosti občanské. Každá činnost advokáta, jež má za účel vědomě spolupůsobiti při ošálení úřadů finančních a takto vymknouti se zákonným daňovým či jiným platebním závazkům ke státu, odporuje této povinnosti přísežně stvrzené, současně porušuje též čest a vážnost stavu. Jako v případě Josefiny S-ové nebylo vyhověti stejnému důkaznímu návrhu obhájcovu na výslech prof. W-a o tom, že šlo o půjčku. I tu jest předem zdůrazniti, že toto tvrzení, které bylo předneseno teprve při ústním jednání, přičítá se dosavadní obhajobě obviněného. Nad to vyjádřil se již i prof. W. v podání svého právního zástupce Dr. E-a ze dne 20. listopadu 1930 postačitelým způsobem o svém případě, takže dalšího dokazování nebylo zapotřebí. Uplatňoval-li obhájce v této souvislosti, že prof. W. zapůjčil obviněnému peníze s poukazem, by s nimi spekuloval, je to konstrukce nemožná. Neboť kdyby byly peníze obviněnému půjčeny, pak byl již mocí zákona oprávněn s nimi volně nakládati, tedy i spekulovati a měl jen obligační povinnost zapůjčenou částku svého času vrátiti. Tkví proto ve tvrzení obhajoby právnícký rozpor a již z toho důvodu postrádá ono tvrzení nároku, by se k němu přihlíželo. Okolnost, že S-ová a prof. W. neučinili proti obviněnému ani trestní ani kárné oznámení, je pro přičitatelnost bezvýznamná.

K c) Z důvodů již uvedených jest i v případě pozůstalosti B-ého bezvýznamnou námitka v odvolání uplatňovaná, že kárný nález náležitě nepřihlédl k okolnosti tvrzené obviněným, že se jednalo vesměs o jmění zatajené čsl. finanční správě, že tudíž obviněný spolupůsobil při tomto zatajení. Náležité zhodnocení této skutečnosti bylo by nutně musilo vyzněti jen v neprospěch obviněného jako další okolnost nesrovnatelná s povinnostmi povolání a se ctí a vážností stavu; netřeba proto zabývat se touto okolností jako domněle vyvíňující obviněného. I když zůstavitel ve své poslední vůli ustanovil, »dass das gesamte bewegliche und unbewegliche Vermögen nach meinem Ableben in Verwahrung und Verwaltung meines Neffen, des Herrn JUDr. X. insoweit verbleibe, als...« a ustanovil též obviněného »svého synovce« vykonavatelem poslední vůle, nelze z doslovu toho dovozovati, že obviněný byl správcem jmění zůstavitelova jen jako jeho synovec, nikoli však jako advokát. Stačí tu poukázati na to, co bylo shora řečeno o pojmu »povolání« advokáta. K vedení správy jmění zůstavitelova nebylo tu třeba zvláštní advokátní plné moci, poměr zmocňovací je tu založen poslední vůlí; obviněný též nebyl plnomocníkem dědice, nýbrž správcem jmění pozůstalostního, byť i snad zatajeného pozůstalostnímu soudu a úřadům finančním. Nemá významu též námitka odvolání, že dědici zůstavitelovu Viktoru B-ému nevzešel ještě nárok na vydání dědictví; rozhodným zůstává zde skutkové zjištění odvoláním neotřesené, že obviněný ohledně

cizího statku k opatrování a správě převzatého neučinil žádného opatření, by byl bezpečně uschován, tím méně spravován, že zcela svémocně a proti jasnému smyslu přání zůstavitelova zneužil svého oprávnění ke zcela libovolnému nakládání se jměním tím bez náležitého jeho zajištění, ba též spotřeboval je pro sebe, aniž měl možnost kdykoliv splnit převzatý závazek a vydati je dědici. Snaží-li se odvolatel prostě popřít skutečnost, že se jednalo o peníze svěřené advokátovi, a tvrdí, že právní poměr takto vzniklý byl zápůjčkou, a že měl úplnou volnost disposiční s penězi, pokud se týče s ostatními movitostmi, pak pro tento výklad není v řízení žádných dokladů a odporuje též naprosto obsahu poslední vůle, jež založila dotýčný poměr. Také tu kárná rada právem proto kvalifikovala činnost obviněného jako příčí se povinností povolání a porušující čest a vážnost stavu advokátského. Okolnost, že obviněný byl po vynesení kárného nálezu ze dne 9. března 1931 rozsudkem krajského soudu trestního ze dne 26. února 1932 zproštěn pravoplatně z obžaloby pro zločin zpronevěry, spáchaný domněle zadržením a přivlastněním si peněz, svěřených mu Gustavem B-ým, nemění nic na důvodnosti napadeného kárného nálezu, neboť onen zprošťující rozsudek, jímž byla věc posuzována s hlediska trestně-právního, nevyklučuje, by závadné jednání obviněného, posuzováno s hlediska kárného, nebylo podřadeno ustanovením řádu kárného, jakmile jsou opodstatněny všechny náležitosti příslušného kárného přečinu.

K d) V případě Jindřicha L-a odvolatel tvrdí novoty v řízení před kárnou radou neuplatňované, a pro věc samu bezvýznamné, že ona daná záležitost nebyla ještě skončena a že postupoval jen takticky, když vyjednával ještě s finančním ředitelstvím složenou mu upouštěcí částku nevracel, nevyvrací však zjištěnou skutečnost, že nepoužil vůbec svěřených mu peněz dle příkazu svého klienta a také peníze bezdůvodně nevrátil, až po žalobě. Jeho tvrzení, že peníze vrátil před žalobou, odporuje jak obsahu procesních spisů, tak i vlastnímu vyjádření se obviněného před kárnou radou. Rovněž tento skutek obviněného kárná rada ve svém nálezu bezvadně právně zhodnotila.

Pokouší-li se odvolatel najíti pro kárnou svoji činnost všeobecnou omluvu ve tvrzení, že advokátní praxe jest v podstatě podnikáním a že tu právě tak jako u jiných hospodářských podniků mohou nastati chvíle platebních nesnází, když více věřitelů současně se domáhá zaplacení svých pohledávek, zapomíná patrně vůbec na věc samozřejmou, že totiž hotovosti či jiné movitosti advokátovi předané, ať již do úschovy, správy, či se zvláštním příkazem jejich určení, jsou věci jemu jen svěřené a že tudíž též pod trestní sankci § 183 tr. zák. není oprávněn libovolně s nimi nakládati jako prostý jejich vlastník, přivlastňovati si je a vystavovati se takto možnosti, že nastane chvíle, kdy nebude s to, převzatou cizí věc ihned vrátiti nebo vyhověti danému příkazu o jejím použití. Odvolání co do viny je proto neodůvodněné a bylo by jen ještě dodati, že nebylo třeba doplňovati řízení ani výsledkem právních zastupců S-ové, prof. W-a a B-ého v tom směru, že věci nyní jsou aplánovány, že obviněný již částečně škodu nahradil a zbytek nahradí.

Neboť i po této stránce poskytují dosavadní výsledky řízení jasný obraz a kárný nález beztak přiznává obviněnému, že škodu částečně nahradil.

Neodůvodněno je i odvolání do výroku o trestu. Řada kárných provinění tvoří přímo skutkovou podstatu zločinu (§ 183 tr. zák.), jiné ji zřejmě naznačují (§ 197 tr. zák.). Obviněný počínal si po léta takřka soustavně v četných případech, spadajících částečně v tutéž dobu, způsobem, hraničícím na skutkové podstaty trestných činů a porušil tak v míře nejvyšší jak povinnosti, které ukládá advokátu jeho povolání vůči osobám, které se k němu ve svých záležitostech uchýlily, tak čest a vážnost stavu, k němuž náleží, takže není naděje, že by obviněný nadále vykonával své povolání tak, jak to ukládá advokátní řád. Obviněný nemůže činiti již nárok, by byl členem stavu, pro nějž je nezbytným předpokladem důvěra občanů v jeho čestnost, mravní bezvadnost a poctivost, kdyžtž této důvěry zneužil v tak četných případech, způsobem tak hrubým a ku citelné škodě osob na něho se obrátivších. Bylo proto odvolání zamítnouti.

Čís. 176 dis.

Disciplinárny obžalobca je oprávnený žiadať zavedenie disciplinárneho pokračovania aj bez oznámenia urazeného.

Dvojročná premlčacia letota § 102 adv. zák. prerušuje sa tiež podaním oznámenia pre taký prečin, ktorý je možno podriaďiť ustanoveniam nielen disciplinárneho zákona, lež aj predpisom trestného zákona.

Ku pretrhnutiu premlčania v disciplinárnom pokračovaní proti advokátom per anal. § 108 tr. zák. stačí súdne opatrenie proti páchatel'ovi pre spáchaný čin, nevyžaduje sa meritorné rozhodnutie.

Disciplinárne môže byť trestaný advokát (§ 68 lit. b) adv. zák.), ktorý v podaniach v o vlastnej veci užil urážlivých výrazov.

Spisovanie zrejme neužitočných a bezzákladných podaní na súdy alebo úrady je disciplinárnym previnením podľa § 69 lit. a) adv. zák. Vzťahovala-li sa taká závadná činnosť advokátova na zákony a nariadenia, ktorými sa advokát zaoberá vo svojej praxi len výnimečne, možno to uznať za poľahčujúcu okolnosť.

(Rozh. zo dňa 23. októbra 1933, Ds III 79/32.)

Disciplinárny súd prvej stolice sprostil obvineného advokáta Dr. M. G. obžaloby, pokiaľ mu kládla za vinu, že v trestnej veci proti I. Ö. bez zákonného podkladu obťažoval jednak súdy, jednak ministerstvo spravodlnosti nedovolenými sťažnosťami a žiadosťami o odpustenie útrat trestného pokračovania, pravoplatne vyhlásených za dobytne, uznal ho však vinným disciplinárnym previnením podľa § 68 lit. b) zák. čl. XXXIV:1874, ktoré spáchal tým, že v písomnom osvedčení, podanom advokátskej komore, použil urážlivých invektív proti ministerstvu spravodlnosti a prezidentovi vrchného súdu v B.

Najvyšší súd ako súd disciplinárny pre veci advokátov na odvolanie verejného žalobcu zrušil rozsudok disciplinárneho súdu prvej